

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera întâi)

1 februarie 2007^{*}

În cauza C-266/05 P,

având ca obiect un recurs formulat în temeiul articolului 56 din Statutul Curții de Justiție, introdus la 24 iunie 2005,

Jose Maria Sison, domiciliat în Utrecht (Țările de Jos), reprezentat de J. Fermon, avocat,

recurent,

cealaltă parte în proces fiind:

Consiliul Uniunii Europene, reprezentat de domnul M. Bauer și de doamna E. Finnegan, în calitate de agenți,

pârât în primă instanță,

^{*} Limba de procedură: engleza.

CURTEA (Camera întâi),

compusă din domnul P. Jann, președinte de cameră, domnii J. N. Cunha Rodrigues, K. Schiemann (raportor), M. Ilešič și E. Levits, judecători,

avocat general: domnul L. A. Geelhoed,
grefier: domnul R. Grass,

având în vedere procedura scrisă,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 22 iunie 2006,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Prin recursul formulat, domnul Sison solicită Curții anularea hotărârii Tribunalului de Primă Instanță al Comunităților Europene din 26 aprilie 2005, Sison/Consiliul (T-110/03, T-150/03 și T-405/03, Rec., p. II-1429, denumită în continuare „hotărârea atacată”), prin care s-a respins acțiunea în anularea a trei decizii ale Consiliului Uniunii Europene, din 21 ianuarie 2003, din 27 februarie 2003 și din 2 octombrie 2003, prin care s-a refuzat accesul la anumite documente (denumite în continuare, respectiv, „prima decizie de refuz”, „a doua decizie de refuz” și „a treia decizie de refuz”, precum și, considerate împreună, „deciziile de refuz”).

Cadrul juridic și situația de fapt

Cadrul juridic

- ² Considerentele (3), (4), (9) și (11) ale Regulamentului (CE) nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 mai 2001 privind accesul public la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei (JO L 145, p. 43, Ediție specială, 01/vol. 3, p. 76) sunt redactate după cum urmează:

„(3) [...] Prezentul regulament întărește inițiativele deja avute de instituții în vederea îmbunătățirii transparenței procesului decizional.

(4) Prezentul regulament vizează conferirea celui mai mare efect posibil dreptului de acces public la documente și definirea principiilor generale și a limitelor, în conformitate cu articolul 255 alineatul (2) din Tratatul CE.

[...]

(9) Dat fiind conținutul extrem de sensibil, unele documente ar trebui supuse unui regim special. [...]

[...]

(11) În principiu, publicul ar trebui să aibă acces la toate documentele instituțiilor. Cu toate acestea, anumite interese publice și private ar trebui protejate printr-un regim de excepții. [...]”

3 Articolul 1 litera (a) din regulament prevede că acesta urmărește „definirea principiilor, a condițiilor și a limitelor, întemeiate pe rațiuni de interes public sau privat, care cârmuiesc dreptul de acces la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei [...] prevăzut la articolul 255 din Tratatul CE în vederea garantării unui acces cât mai larg la documente”.

4 Articolul 2 din același regulament prevede, sub titlul „Beneficiarii și domeniul de aplicare”:

„(1) Orice cetățean al Uniunii și orice persoană fizică sau juridică având reședința sau sediul social într-un stat membru are drept de acces la documentele instituțiilor, sub rezerva principiilor, condițiilor și limitelor definite de prezentul regulament.

[...]

(5) Documentele sensibile, astfel cum sunt definite la articolul 9 alineatul (1), sunt supuse unui regim special, în conformitate cu respectivul articol.

[...]”

5 Sub titlul „Excepții”, articolul 4 din Regulamentul nr. 1049/2001 prevede:

„(1) Instituțiile resping cererile de acces la un document în cazul în care divulgarea conținutului ar putea aduce atingere protecției:

(a) interesului public, în ceea ce privește:

- siguranța publică;
- apărarea și chestiunile militare;
- relațiile internaționale;
- politica financiară, monetară sau economică a Comunității sau a unui stat membru;

[...]

(2) Instituțiile resping cererile de acces la un document în cazul în care divulgarea conținutului ar putea aduce atingere protecției:

- intereselor comerciale ale unei anume persoane fizice sau juridice, inclusiv în ceea ce privește proprietatea intelectuală;
- procedurilor judiciare și consultanței juridice;

— obiectivelor activităților de inspecție, de anchetă și de audit,

cu excepția cazului în care un interes public superior justifică divulgarea conținutului documentului în cauză.

[...]

(4) În cazul documentelor terților, instituția consultă terții pentru a stabili dacă se poate aplica o excepție prevăzută la alineatul (1) sau (2), cu excepția cazului în care există certitudinea că documentul trebuie sau nu trebuie divulgat.

(5) Un stat membru poate solicita unei instituții să nu divulge conținutul unui document emis de acesta fără acordul său prealabil.

(6) În cazul în care doar o parte a documentului cerut se încadrează într-una sau mai multe din excepțiile menționate anterior, celelalte părți ale documentului se divulgă.

[...]”

6 Articolul 6 alineatul (1) din regulament prevede că:

„Cererile de acces la documente se formulează în scris [...] Solicitantul nu este obligat să-și motiveze cererea.”

7 Articolul 9 din același regulament prevede:

„(1) Documentele sensibile sunt documente emise de instituții sau agențiile create de către acestea, de statele membre, de țările terțe sau de organizațiile internaționale, clasificate «TRÈS SECRET/TOP SECRET» (Strict secret), «SECRET» (Secret) sau «CONFIDENTIEL» (Confidențial) în temeiul normelor în vigoare în cadrul instituției în cauză, care protejează interesele fundamentale ale Uniunii Europene sau ale unuia sau mai multor state membre în domeniile definite la articolul 4 alineatul (1) litera (a) și, în special, în domeniile siguranței publice, apărării și chestiunilor militare.

[...]

(3) Documentele sensibile se înscriu în registru și se furnizează numai cu acordul autorității de origine.

(4) Orice decizie a unei instituții de a refuza accesul la un document sensibil se întemeiază pe motive care nu aduc atingere intereselor protejate în conformitate cu articolul 4.

[...]”

8 În temeiul articolului 11 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1049/2001:

„Pentru fiecare document, registrul conține un număr de referință [...], subiectul abordat și/sau o scurtă descriere a conținutului documentului [...]. Referințele sunt concepute astfel încât să nu aducă atingere protecției intereselor prevăzute la articolul 4.”

- 9 Sub titlul „Accesul direct sub formă electronică sau prin intermediul unui registru”, articolul 12 alineatele (1) și (2) din regulament prevede că:

„(1) În măsura posibilului, instituțiile pun la dispoziția directă a publicului documentele, în formă electronică sau prin intermediul unui registru, în conformitate cu regulile în vigoare în cadrul instituției în cauză.

(2) În special documentele legislative, adică documentele întocmite sau primite în cadrul procedurilor de adoptare a actelor cu forță juridică obligatorie pe teritoriul statelor membre sau pentru acestea, ar trebui să devină direct accesibile, sub rezerva articolelor 4 și 9.”

Istoricul cauzei

- 10 Tribunalul rezumă istoricul cauzei la punctele 2-8 din hotărârea atacată, după cum urmează:

„2 La 28 octombrie 2002, Consiliul Uniunii Europene a adoptat Decizia 2002/848/CE de aplicare a articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 2580/2001 al Consiliului privind măsuri restrictive specifice îndreptate împotriva anumitor persoane și entități în vederea combaterii terorismului și de abrogare a Deciziei 2002/460/CE (JO L 295, p. 12). Această decizie a inclus reclamantul pe lista persoanelor care au făcut obiectul înghețării de fonduri și active financiare, instituită prin acest regulament (denumită în continuare «lista litigioasă»). Această listă a fost actualizată în special prin Decizia 2002/974/CE a Consiliului din 12 decembrie 2002 (JO L 337, p. 85) și prin Decizia 2003/480/CE a Consiliului din 27 iunie 2003 (JO L 160, p. 81), prin care au fost abrogate deciziile precedente și a fost întocmită o nouă listă. De fiecare dată, numele reclamantului a fost menținut pe această listă.

- 3 În conformitate cu Regulamentul nr. 1049/2001, reclamantul a solicitat, printr-o scrisoare de confirmare din 11 decembrie 2002, accesul la documentele care au stat la baza adoptării de către Consiliu a Deciziei 2002/848, precum și comunicarea identității statelor care au pus la dispoziție anumite documente în acest scop. Printr-o scrisoare de confirmare din 3 februarie 2003, reclamantul a solicitat accesul la toate noile documente care au stat la baza adoptării de către Consiliu a Deciziei 2002/974, prin care a fost menținut pe lista litigioasă, precum și comunicarea identității statelor care au pus la dispoziție anumite documente în acest scop. Printr-o scrisoare de confirmare din 5 septembrie 2003, reclamantul a solicitat în mod expres accesul la Raportul Comitetului Reprezentanților Permanenți (Coreper) 11311/03 EXT 1 CRS/CRP, referitor la Decizia 2003/480, precum și la toate documentele transmise Consiliului înainte de adoptarea Deciziei 2003/480 și care au justificat includerea și menținerea sa pe lista litigioasă.
- 4 Consiliul a respins fiecare dintre aceste cereri, refuzând dreptul de acces, chiar și parțial, prin [prima, respectiv a doua și a treia decizie de refuz].
- 5 Cu privire la prima și la a doua decizie de refuz, Consiliul a indicat că informațiile care au stat la baza adoptării deciziilor de întocmire a listei litigioase figuau în fiecare dintre rapoartele sumare ale Coreper din 23 octombrie 2002 (13441/02 EXT 1 CRS/CRP 43) și din 4 decembrie 2002 (15191/02 EXT 1 CRS/CRP 51), clasificate «CONFIDENTIEL UE».
- 6 Consiliul a refuzat să acorde accesul la aceste rapoarte, invocând articolul 4 alineatul (1) litera (a) prima și a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001. Acesta a arătat, pe de o parte, că «divulgarea [acestor rapoarte], precum și a informațiilor aflate în posesia autorităților din statele membre care luptă împotriva terorismului ar permite persoanelor, grupurilor și entităților care fac obiectul acestor informații să prejudicieze activitățile desfășurate de aceste autorități și ar aduce grave atingeri interesului public în ceea ce privește siguranța publică». Pe de altă parte, în opinia Consiliului, «divulgarea informațiilor în discuție ar aduce atingere și protecției interesului public în ceea ce privește relațiile internaționale, dat fiind că acțiunile desfășurate în

cadrul luptei împotriva terorismului implicau și participarea autorităților din state terțe». Consiliul a refuzat să acorde accesul, chiar și parțial, la aceste informații, pentru motivul că acestea se aflau «în totalitate sub incidența excepțiilor citate anterior». În plus, Consiliul a refuzat să comunice identitatea statelor care au transmis informații pertinente, indicând că «după consultarea, în conformitate cu articolul 9 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1049/2001, a autorității [autorităților] la originea informațiilor în cauză, aceasta [acestea] s-a[u] opus divulgării informației solicitate».

- 7 În ceea ce privește cea de a treia decizie de refuz, Consiliul a indicat mai întâi că documentul care făcea obiectul cererii reclamantului era același cu cel la care i se refuzase accesul prin prima decizie de refuz. Consiliul a confirmat prima sa decizie de refuz și a adăugat că accesul la Raportul 13441/02 trebuia de asemenea refuzat, pe baza excepției privind procedurile judiciare [articolul 4 alineatul (2) a doua liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001]. Ulterior, Consiliul a recunoscut că în mod eronat desemnase ca pertinent Raportul 11311/03 referitor la Decizia 2003/480. În această privință, a arătat că nu a primit vreo altă informație sau vreun alt document care să justifice revocarea Deciziei 2002/848 în ceea ce îl privește pe reclamant.
- 8 Reclamantul a introdus o acțiune în anularea Deciziei 2002/974, înregistrată la grefa Tribunalului sub numărul T-47/03.”

Procedura în fața Tribunalului și hotărârea atacată

- 11 Recurentul a introdus în mod succesiv trei acțiuni în fața Tribunalului, vizând anularea primei decizii de refuz (cauza T-110/03), respectiv a celei de a doua decizii de refuz (cauza T-150/03) și a celei de a treia decizii de refuz (cauza T-405/03). Cele trei cauze au făcut obiectul unei conexări.

12 Prin hotărârea atacată, Tribunalul a respins toate cele trei acțiuni.

13 După cum rezultă din punctele 26, 34 și 35 din hotărârea atacată, acțiunea în cauza T-405/03 a fost declarată, pe de o parte, inadmisibilă, în măsura în care aceasta era îndreptată împotriva refuzului de acces, cu caracter pur confirmativ, la Raportul 13441/02, și, pe de altă parte, nefondată, în măsura în care această cerere era îndreptată împotriva refuzului de acces la alte documente, Tribunalul apreciind în această privință că inexistența unor astfel de documente fusese demonstrată corespunzător cerințelor legale de către Consiliu.

14 Acțiunea în cauza T-150/03 a fost respinsă ca nefondată, Tribunalul pronunțându-se, la punctul 38 din hotărârea atacată, în sensul inexistenței documentelor solicitate de către reclamant.

15 În ceea ce privește cauza T-110/03, Tribunalul a apreciat, cu titlu preliminar, la punctele 46 și 47 din hotărârea atacată:

„46 Cu privire la întinderea controlului Tribunalului asupra legalității deciziei de refuz, trebuie observat că, în hotărârea [din 19 iulie 1999] Hautala/Consiliul, [T-14/98, Rec., p. II-2489], punctul 71, și în hotărârea [din 7 februarie 2002], Kuijer/Consiliul, [T-211/00, Rec., p. II-485], punctul 53, Tribunalul a recunoscut Consiliului o marjă largă de apreciere într-o decizie de refuz fondată, în parte, precum în speță, pe protecția interesului public în materie de relații internaționale. În hotărârea Kuijer/Consiliul, [...], o astfel de marjă de apreciere a fost recunoscută instituției atunci când aceasta își fondează refuzul de acces pe invocarea protecției interesului public în general. Prin urmare, în domeniul excepțiilor obligatorii de la accesul public la documentele prevăzute la articolul 4 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 1049/2001, instituțiile dispun de o largă putere de apreciere.

47 În consecință, controlul exercitat de Tribunal asupra legalității deciziilor instituțiilor prin care se refuză accesul la documente în temeiul excepțiilor referitoare la interesul public prevăzute la articolul 4 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 1049/2001 trebuie să se limiteze la verificarea respectării regulilor de procedură și de motivare, a exactității prezentării faptelor, ca și a absenței oricărei erori vădite în aprecierea faptelor, precum și a oricărui abuz de putere (a se vedea, prin analogie, hotărârea Hautala/Consiliul, [...], punctele 71 și 72, confirmată în recurs, și hotărârea Kuijer/Consiliul, [...], punctul 53).”

16 Pronunțându-se asupra motivului invocat de recurent potrivit căruia refuzul de acces la documentele solicitate implică încălcarea dreptului la un proces echitabil, mai precis a garanțiilor prevăzute la articolul 6 alineatul (3) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950 (denumită în continuare „CEDO”), precum și o violare a principiului proporționalității, Tribunalul a reținut următoarele la punctele 50-55 din hotărârea atacată:

„50 Trebuie amintit, pe de o parte, că, în temeiul articolului 2 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1049/2001, beneficiază de un drept de acces la documentele instituțiilor «[o]rice cetățean al Uniunii și orice persoană fizică sau juridică având reședința sau sediul social într-un stat membru». Rezultă că acest regulament are rolul de a garanta accesul tuturor la documentele publice, și nu numai accesul solicitantului la documentele care îl vizează.

51 Pe de altă parte, excepțiile de la regula accesului la documente prevăzute la articolul 4 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 1049/2001 sunt formulate în termeni imperativi. Rezultă că instituțiile sunt obligate să refuze accesul la documentele care țin de aceste excepții atunci când se face proba împrejurărilor avute în vedere (a se vedea, prin analogie, hotărârea Tribunalului din 5 martie 1997, WWF UK/Comisia, T-105/95, Rec., p. II-313, punctul 58, și hotărârea Tribunalului din 13 septembrie 2000, Denkvit Nederland/Comisia, T-20/99, Rec., p. II-3011, punctul 39).

52 Prin urmare, interesul particular de care se poate prevala un solicitant referitor la accesul la un anumit document care îl privește personal nu poate fi luat în considerare în cadrul aplicării excepțiilor obligatorii prevăzute la articolul 4 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 1049/2001.

53 Potrivit celor susținute, în esență, de către reclamant, Consiliul era obligat să îi acorde accesul la documentele solicitate, în măsura în care aceste documente îi erau necesare în vederea garantării dreptului său la un proces echitabil în cadrul cauzei T-47/03.

54 Or, întrucât Consiliul invocase, în prima sa decizie de refuz, excepțiile obligatorii prevăzute la articolul 4 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 1049/2001, acestuia nu i se poate reproșa că nu ar fi ținut cont de eventualul interes particular al recurentului de a dispune de documentele solicitate.

55 Prin urmare, chiar presupunând că aceste documente se dovedesc necesare apărării reclamantului în cauza T-47/03, aspect care ține de soluționarea acestei din urmă cauze, această împrejurare nu este relevantă în aprecierea validității primei decizii de refuz.”

17 Pentru respingerea celui de al doilea motiv invocat de recurent, dedus din aceea că prima decizie de refuz ar fi ignorat obligația de motivare care incumbă instituțiilor în temeiul articolului 253 CE, Tribunalul a avut în vedere următoarele considerente:

„60 Fiind în prezența unei cereri de acces la documente, atunci când instituția în chestiune refuză un astfel de acces, aceasta trebuie să demonstreze în fiecare

caz, pe baza informațiilor de care dispune, că documentele la care se solicită accesul țin într-adevăr de excepțiile enumerate în Regulamentul nr. 1049/2001 (a se vedea, prin analogie, hotărârea Curții din 11 ianuarie 2000, Țările de Jos și van der Wal/Comisia, C-174/98 P și C-189/98 P, Rec., p. I-1, punctul 24). Cu toate acestea, indicarea motivelor care au justificat caracterul confidențial al fiecărui document se poate dovedi imposibilă fără divulgarea conținutului acestuia și, pe cale de consecință, fără privarea excepției de principala sa finalitate (a se vedea, prin analogie, hotărârea WWF UK/Comisia, [...] punctul 65).

- 61 În cadrul acestei jurisprudențe, revine instituției care a refuzat accesul la un document obligația de a oferi o motivare care să permită să se înțeleagă și să se verifice, pe de o parte, dacă documentul solicitat se încadrează realmente în domeniul vizat de excepția invocată și, pe de altă parte, dacă nevoia de protecție care rezultă din excepția menționată este reală.
- 62 În speță, în ceea ce privește Raportul 13441/02, Consiliul a indicat cu claritate excepțiile pe care și-a fondat refuzul, invocând în mod cumulativ dispozițiile articolului 4 alineatul (1) litera (a) prima și a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001. Acesta a arătat în ce măsură aceste excepții erau pertinente în raport cu documentele în discuție, referindu-se la lupta împotriva terorismului și la intervenția statelor terțe. Consiliul a oferit, pe lângă acestea, o scurtă explicație privind nevoia de protecție invocată. Astfel, referitor la siguranța publică, acesta a arătat că divulgarea documentelor ar oferi persoanelor care fac obiectul acestor informații posibilitatea de a prejudicia acțiunea autorităților publice. Referitor la relațiile internaționale, acesta a evocat, în mod succint, implicarea statelor terțe în lupta împotriva terorismului. Concizia acestei motivări este admisibilă prin prisma faptului că evocarea unor informații suplimentare, referitoare în special la conținutul documentelor în cauză, ar lipsi excepțiile invocate de finalitate.
- 63 În ceea ce privește refuzul de acces, chiar și parțial, la aceste documente, Consiliul a indicat în mod expres, pe de o parte, faptul că a examinat această

posibilitate și, pe de altă parte, motivul pentru care a respins această posibilitate, și anume faptul că excepțiile invocate aveau în vedere integralitatea documentelor în discuție. Pentru identitate de rațiuni, Consiliul nu putea să identifice cu precizie informațiile conținute în aceste documente fără a lipsi excepțiile invocate de finalitate. Faptul că această motivare este în aparență stereotipă nu constituie, în sine, o lipsă de motivare, prin aceea că nu împiedică nici înțelegerea, nici verificarea raționamentului susținut.

64 Referitor la identitatea statelor care au furnizat documente pertinente, trebuie remarcat că însuși Consiliul a semnalat existența unor documente emise de unele state terțe în cuprinsul deciziilor sale inițiale de refuz. Pe de o parte, Consiliul a indicat excepția ridicată în această privință, și anume articolul 9 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1049/2001. Pe de altă parte, acesta a indicat cele două criterii de aplicare a acestei excepții. În primul rând, acesta a considerat, în mod implicit, dar necesar, că documentele în discuție aveau calitatea de documente sensibile. Acest element apare ca fiind plauzibil și controlabil, dat fiind contextul în care se înscrie, în special prin prisma clasificării «CONFIDENTIEL UE» a documentelor în chestiune. În al doilea rând, Consiliul a arătat că a consultat autoritățile interesate și că a luat act de opoziția acestora față de orice divulgare a identității lor.

65 În pofida relativei concizii a motivării primei decizii de refuz (două pagini), reclamantului i s-a dat pe deplin posibilitatea de a înțelege motivele refuzului care i-a fost opus, iar Tribunalul a avut posibilitatea de a efectua controlul asupra acestora. Prin urmare, Consiliul a motivat în mod corect aceste decizii.”

18 Printr-un al treilea motiv, dedus din încălcarea dreptului de acces la documente, recurentul a susținut încălcarea articolului 1 al doilea paragraf UE, a articolului 6 alineatul (1) UE și a articolului 255 CE, precum și a articolului 4 alineatul (1) litera (a) și alineatul (6), cât și a articolului 9 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1049/2001.

- 19 Pronunțându-se asupra primului aspect al celui de al treilea motiv, potrivit căruia, la momentul adoptării primei decizii de refuz, Consiliul ar fi omis să examineze în mod concret aspectul dacă divulgarea informațiilor solicitate era susceptibilă să aducă atingere interesului public, precum și că acesta ar fi omis să pună în balanță propriile interese cu acelea ale recurentului și că ar fi încălcat principiul conform căruia excepțiile de la dreptul de acces la documente sunt de strictă interpretare, Tribunalul a reținut, la punctele 71-82 din hotărârea atacată, următoarele:

„71 Trebuie amintit în prealabil că, în cadrul excepțiilor prevăzute la articolul 4 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 1049/2001, Consiliul nu era obligat să ia în considerare interesul particular al reclamantului de a obține documentele solicitate (a se vedea punctele 52 și 54 de mai sus).

[...]

- 74 Referitor, mai întâi, la protecția interesului public în ceea ce privește siguranța publică, [...]

[...]

- 77 [...] trebuie admis că eficacitatea luptei împotriva terorismului presupune ca informațiile deținute de autoritățile publice cu privire la persoanele sau entitățile suspectate de terorism să fie menținute secrete pentru ca aceste informații să păstreze un caracter pertinent și să permită o acțiune eficace. Prin urmare, divulgarea unui document solicitat ar fi adus în mod necesar atingere interesului public în ceea ce privește siguranța publică. În acest sens, distincția

enunțată de reclamant între informațiile de ordin strategic și informațiile care îl privesc în mod personal nu poate fi primită. Într-adevăr, orice informație cu caracter personal ar revela în mod necesar anumite aspecte strategice ale luptei împotriva terorismului, precum sursele de informații, natura acestor informații sau gradul de supraveghere a persoanelor suspectate de terorism.

- 78 Prin refuzul său, motivat de rațiuni de siguranță publică, de a acorda accesul la Raportul 13441/02, Consiliul nu a comis, așadar, o eroare vădită de apreciere.
- 79 Cu privire, în al doilea rând, la protecția interesului public în ceea ce privește relațiile internaționale, este evident, în lumina Deciziei 2002/848 și a Regulamentului nr. 2580/2001, că obiectul său, și anume lupta împotriva terorismului, se înscrie în cadrul unei acțiuni internaționale care își are originea în Rezoluția nr. 1373 (2001) a Consiliului de Securitate al Națiunilor Unite din 28 septembrie 2001. În cadrul acestei acțiuni globale, statele sunt chemate să colaboreze. Or, elementele acestei colaborări internaționale figurează probabil, dacă nu chiar cu siguranță, în documentul solicitat. În orice caz, reclamantul nu a contestat faptul că anumite state terțe sunt implicate în adoptarea Deciziei 2002/848. Dimpotrivă, acesta a solicitat să i se comunice identitatea acestor state. Rezultă de aici că documentul solicitat se înscrie într-adevăr în sfera excepției referitoare la relațiile internaționale.
- 80 Colaborarea internațională în materie de terorism presupune un sentiment de încredere al statelor în caracterul confidențial al informațiilor pe care acestea le-au transmis Consiliului. Având în vedere natura documentului solicitat, Consiliul a fost îndreptățit să considere că divulgarea acestuia putea compromite poziția Uniunii Europene în cadrul colaborării internaționale în domeniul luptei împotriva terorismului.

81 În acest sens, argumentul recurentului – potrivit căruia simplul fapt că unele state terțe sunt implicate în activitățile instituțiilor nu poate justifica aplicarea excepției în cauză – trebuie respins pentru considerentele expuse mai sus. Într-adevăr, prin opoziție cu ceea ce presupune acest argument, colaborarea cu statele terțe se înscrie într-un cadru deosebit de sensibil, și anume lupta împotriva terorismului, care justifică menținerea caracterului secret al acestei colaborări. În plus, lectura de ansamblu a deciziei scoate în evidență faptul că statele interesate au refuzat să le fie dezvăluită chiar și identitatea.

82 Din aceste considerente rezultă că, apreciind că divulgarea documentului solicitat ar fi fost susceptibilă să aducă atingere interesului public în materie de relații internaționale, Consiliul nu a comis o eroare vădită de apreciere.”

20 Pronunțându-se asupra celui de al treilea aspect al celui de al treilea motiv al acțiunii, potrivit căruia o interpretare strictă a „regulii autorului” ar implica dezvăluirea de către Consiliu a identității statelor care au transmis documente legate de Decizia 2002/848, ca și indicarea naturii exacte a acestor documente, astfel încât recurentul să fie în măsură să adreseze cererea de acces autorilor acestor documente, Tribunalul a reținut, la punctele 91-99 din hotărârea atacată, cele ce urmează:

„91 Trebuie observat, în prealabil, că argumentarea reclamantului se bazează, în esență, pe o veche jurisprudență referitoare la Codul de conduită din 6 decembrie 1993 privind accesul public la documentele Consiliului și ale Comisiei (JO L 340, p. 41, denumit în continuare «codul de conduită»), pus în aplicare prin Decizia 93/731/CE a Consiliului din 20 decembrie 1993 privind accesul public la documentele Consiliului (JO L 340, p. 43) și prin Decizia 94/90/CECA, CE, Euratom a Comisiei din 8 februarie 1994 privind accesul public la documentele Comisiei (JO L 46, p. 58).

- 92 În temeiul acestui cod de conduită, atunci când un document deținut de către o instituție avea ca autor o terță persoană, cererea de acces trebuia adresată direct acestei persoane. Curtea a concluzionat că instituția trebuie să precizeze persoanei interesate identitatea autorului documentului pentru ca solicitantul să i se poată adresa în mod direct (hotărârea [din 6 martie 2003,] Interporc/Comisia [C-41/00 P, Rec., p. I-2125], punctul 49).
- 93 În schimb, în temeiul articolului 4 alineatele (4) și (5) din Regulamentul nr. 1049/2001, îi revine instituției în cauză obligația de a consulta terțul autor, în afara cazului în care soluția de admitere sau de respingere a cererii se impune de la sine. În cazul statelor membre, acestea pot solicita să le fie cerut acordul.
- 94 Regula autorului, astfel cum aceasta figura în codul de conduită, a cunoscut, așadar, o schimbare fundamentală în cadrul Regulamentului nr. 1049/2001. Rezultă că identitatea autorului capătă o importanță mult mai redusă decât sub regimul legal anterior.
- 95 Pe de altă parte, în ceea ce privește documentele sensibile, articolul 9 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1049/2001 prevede că aceste documente «se înscriu în registru și se furnizează numai cu acordul autorității de origine». Trebuie constatat, așadar, că documentele sensibile beneficiază de un regim derogatoriu al cărui obiect îl constituie, în mod evident, garantarea secretului conținutului și chiar al existenței acestora.
- 96 Prin urmare, Consiliul nu avea obligația de divulgare a documentelor în discuție, legate de adoptarea Deciziei 2002/848, ale căror autori au calitatea de state, și nici a identității acestora din urmă, având în vedere că, în primul rând, aceste documente sunt documente sensibile și că, în al doilea rând, statele autoare au refuzat divulgarea acestora.

- 97 Or, trebuie constatat că reclamantul nu contestă nici temeiul juridic invocat de Consiliu, și anume articolul 9 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1049/2001, care implică faptul că documentele în discuție sunt considerate sensibile, nici obținerea de către Consiliu a unui aviz negativ din partea statelor autoare ale acestor documente.
- 98 Cu titlu suplimentar, nu există niciun dubiu asupra faptului că documentele în discuție au într-adevăr calitatea de documente sensibile. [...] Pe de altă parte, potrivit prezumției de legalitate care este inerentă oricărei declarații a unei instituții, trebuie observat că recurentul nu a furnizat niciun indiciu în sensul că declarația Consiliului – potrivit căreia acesta ar fi obținut un aviz negativ din partea statelor respective – este eronată.
- 99 Prin urmare, este justificat refuzul Consiliului de a divulga documentele în discuție, inclusiv în ceea ce privește identitatea autorilor acestora.”

Cu privire la recurs

- 21 În recursul formulat, în susținerea căruia invocă cinci motive, recurentul solicită Curții anularea hotărârii atacate, urmând ca aceasta să se pronunțe ea însăși asupra fondului litigiului, admitând concluziile pe care recurentul le-a prezentat în primă instanță în sensul anulării deciziilor de refuz. Recurentul solicită de asemenea obligarea Consiliului la plata cheltuielilor de judecată.

- 22 În concluziile sale, Consiliul solicită respingerea recursului și obligarea recurentului la plata cheltuielilor de judecată.

Cu privire la recurs în măsura în care se referă la cauzele T-150/03 și T-405/03

- 23 Cu titlu preliminar, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, rezultă din articolul 225 CE, din articolul 58 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție și din articolul 112 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul de procedură al Curții că o cerere de recurs trebuie să indice cu precizie elementele criticate din hotărârea a cărei anulare se solicită, ca și argumentele de drept care susțin în mod special cererea respectivă (a se vedea în acest sens hotărârea din 12 septembrie 2006, Reynolds Tobacco și alții/Comisia, C-131/03 P, Rec., p. I-07795, punctul 49 și jurisprudența citată).
- 24 În speță, deși în cuprinsul cererii sale recurentul solicită anularea hotărârii atacate, în măsura în care aceasta s-a pronunțat asupra cauzelor T-110/03, T-150/03 și T-405/03, trebuie constatat că toate cele cinci argumente invocate în susținerea recursului sunt îndreptate în exclusivitate împotriva motivelor care au stat la baza respingerii de către Tribunal a acțiunii în cauza T-110/03. Aceste argumente nu cuprind în schimb nicio critică referitoare la motivele pe care Tribunalul le-a reținut în favoarea respingerii acțiunilor în cauzele T-150/03 și T-405/03.
- 25 În aceste condiții, recursul trebuie respins ca inadmisibil în măsura în care vizează anularea hotărârii atacate în ceea ce privește respingerea acțiunilor în cauzele T-150/03 și T-405/03.

Cu privire la recurs în măsura în care se referă la cauza T-110/03

Cu privire la primul motiv, dedus din încălcarea articolelor 220 CE, 225 CE și 230 CE, precum și a dreptului la apărare, a dreptului la un proces echitabil și a dreptului la protecție jurisdicțională eficientă

— Argumentele recurentului

26 În cadrul primului aspect al primului motiv, recurentul susține că, pronunțându-se, la punctele 46 și 47 din hotărârea atacată, în sensul recunoașterii unei puteri nelimitate de apreciere de care dispune Consiliul pentru a refuza accesul la documente în temeiul excepțiilor care decurg din protecția interesului public, prevăzute la articolul 4 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 1049/2001, precum și în sensul limitării controlului jurisdicțional asupra acestei puteri de apreciere la verificarea respectării regulilor de procedură și de motivare, a exactității prezentării faptelor, ca și a absenței oricărei erori vădite în aprecierea faptelor, precum și a oricărui abuz de putere, Tribunalul a restrâns în mod nejustificat întinderea controlului complet de legalitate care îi incumbă în temeiul articolului 230 CE. Articolul 67 alineatul (3) din Regulamentul de procedură al Tribunalului l-ar autoriza, de altfel, pe acesta din urmă să își întemeieze controlul pe conținutul documentului la care s-a refuzat accesul, ceea ce ar confirma și faptul că Tribunalul este obligat să efectueze un control complet de legalitate a deciziilor instituțiilor în materie de acces public la documentele acestora din urmă.

27 Cu titlu subsidiar, recurentul susține că un astfel de control complet de legalitate s-ar justifica cel puțin prin prisma particularității cazului în speță, care s-ar deosebi într-adevăr din trei puncte de vedere de cauza în care s-a pronunțat hotărârea Hautala/Consiliul, citată anterior, și la care fac trimitere punctele 46 și 47 din hotărârea atacată. În primul rând, documentele solicitate și prima decizie de refuz ar aparține în întregime sferei de aplicare a Tratatului CE, și nu aceleia a politicii externe și de securitate comună, așa cum a fost definită în titlul V din Tratatul UE.

În al doilea rând, documentele respective nu ar fi de uz intern, ci ar fi destinate să alimenteze procesul legislativ și, ca atare, ar trebui să beneficieze de un acces mai larg. În al treilea rând, recurentul ar justifica un interes legitim în obținerea accesului la documentele în chestiune, care îl vizează personal și care au condus la înscrierea sa pe lista litigioasă.

28 Statuând, cu privire la acest din urmă aspect, la punctul 52 din hotărârea atacată, că interesul particular de care se poate prevala cel care solicită accesul la un document care îl vizează personal nu poate fi luat în considerare în aplicarea excepțiilor obligatorii prevăzute la articolul 4 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 1049/2001, Tribunalul ar fi comis două erori de drept.

29 Pe de o parte, acesta ar fi omis să exercite controlul în lumina principiului general enunțat la articolul 6 alineatul (3) litera (a) din CEDO, potrivit căruia „orice acuzat are în special dreptul [...] să fie informat, în termenul cel mai scurt [...] și în mod amănunțit, asupra naturii și cauzei acuzației aduse împotriva sa”, din moment ce totuși recurentul se încadra în prevederile unei astfel de dispoziții prin înscrierea sa pe lista litigioasă. Pe de altă parte, ignorând astfel interesul particular al recurentului, Tribunalul ar fi încălcat regula potrivit căreia decizia privind o cerere de acces la documente ale instituțiilor trebuie luată după examinarea circumstanțelor proprii fiecărui caz în speță.

30 În cadrul celui de al doilea aspect al primului motiv, recurentul susține că, omițând să examineze legalitatea primei decizii de refuz în lumina principiului enunțat la articolul (6) alineatul (3) litera (a) din CEDO și să răspundă la argumentele sale referitoare la acest aspect, Tribunalul ar fi încălcat dreptul la apărare și principiul general care garantează dreptul la un proces echitabil.

31 În cadrul celui de al treilea aspect al primului motiv, recurentul susține că, restrângând domeniul controlului legalității și omițând să rețină argumentul întemeiat pe nerespectarea principiului enunțat în articolul 6 alineatul (3) litera (a), deja menționat, Tribunalul ar fi încălcat totodată dreptul său de a se adresa efectiv unei instanțe, dedus de recurent din textul articolului 13 al CEDO.

— Aprecierea Curții

- 32 În ce privește primul aspect al primului motiv, rezultă din jurisprudența Curții că întinderea controlului de legalitate care incumbă instanței comunitare în temeiul articolului 230 CE este susceptibilă de variațiuni în funcție de domeniile avute în vedere.
- 33 În ceea ce privește controlul jurisdicțional al respectării principiului proporționalității, Curtea a statuat astfel că trebuie să se recunoască legiuitorului comunitar o putere largă de apreciere în domeniile care implică din partea acestuia opțiuni de natură politică, economică și socială și în cadrul cărora este chemat să efectueze aprecieri complexe. Curtea a dedus din aceasta că numai caracterul vădit inadecvat al unei măsuri adoptate în aceste domenii în raport cu obiectivul pe care instituția competentă înțelege să îl urmărească poate afecta legalitatea unei astfel de măsuri (a se vedea în special hotărârea din 10 ianuarie 2006, IATA și ELFAA, C-344/04, Rec., p. I-403, punctul 80 și jurisprudența citată).
- 34 Contrar susținerilor recurentului, Tribunalul a reținut în mod corect, în concordanță cu jurisprudența amintită, la punctul 46 din hotărârea atacată, în ceea ce privește întinderea controlului jurisdicțional de legalitate a unei decizii a Consiliului prin care se refuză accesul public la un document în temeiul uneia dintre excepțiile referitoare la interesul public prevăzute la articolul 4 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 1049/2001, că instituției respective trebuie să i se recunoască o marjă largă de apreciere în scopul de a determina dacă divulgarea unor documente care aparțin domeniului avut în vedere de aceste excepții este susceptibilă de a aduce atingere interesului public. Este, de asemenea, justă aprecierea Tribunalului de la punctul 47 din hotărârea atacată, potrivit căreia controlul legalității pe care îl exercită instanța comunitară asupra unei astfel de decizii trebuie, în consecință, să se limiteze la verificarea respectării regulilor de procedură și de motivare, a exactității prezentării faptelor, ca și a absenței oricărei erori vădite în aprecierea faptelor, precum și a oricărui abuz de putere.

- 35 În primul rând, trebuie admis că natura deosebit de sensibilă și fundamentală a intereselor pe care le protejează articolul 4 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 1049/2001, coroborată cu caracterul obligatoriu al refuzului de acces care trebuie să fie opus, potrivit acestei prevederi, de către instituție atunci când divulgarea unui document ar aduce atingere intereselor sale, conferă deciziei care trebuie să fie luată de instituție în aceste condiții un caracter complex și delicat, necesitând un grad de prudență cu totul special. O astfel de decizie presupune, așadar, o marjă de apreciere.
- 36 În al doilea rând, trebuie subliniat, referitor la criteriile enunțate la articolul 4 alineatul 1 litera (a) din Regulamentul nr. 1049/2001, că acestea sunt redactate în termeni generali, un refuz de acces impunându-se, după cum rezultă din termenii acestei prevederi, atunci când divulgarea documentului respectiv ar aduce „atingere” protecției „interesului public” în ceea ce privește îndeosebi „siguranța publică” sau „relațiile internaționale”.
- 37 În acest context, din examinarea lucrărilor care au precedat adoptarea regulamentului menționat rezultă că nu au fost reținute diferite propuneri destinate să precizeze mai bine sfera de aplicare a excepțiilor privind interesul public la care se referă articolul 4 alineatul (1) litera (a) din acest regulament, care ar fi permis cu siguranță multiplicarea corespunzătoare a posibilităților de control jurisdicțional asupra aprecierii formulate de către instituție.
- 38 Aceste considerente sunt valabile și în ceea ce privește precizarea cuprinsă în proiectul de regulament al Parlamentului European și al Consiliului din 27 iunie 2000 privind accesul public la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei (JO C 177 E, p. 70), precizare care urmărea să restrângă sfera de aplicare a excepțiilor la cazurile de „atingere semnificativă” adusă protecției intereselor menționate. Acesta este și cazul celui de al treizecelea amendament la proiectul menționat anterior, inclus în propunerea legislativă care figurează în raportul Comisiei Parlamentului European pentru libertăți civile, justiție și afaceri

interne (A5-0318/2000), prin care se sugera reformularea articolului 4 astfel încât refuzul de acces să intervină numai atunci când divulgarea unui document ar risca să compromită „în mod sensibil” siguranța publică sau un „interes vital” în relațiile internaționale ale Uniunii.

39 În al treilea rând, și astfel cum Consiliul a susținut în mod corect, articolul 67 alineatul (3) din Regulamentul de procedură al Tribunalului nu este de natură să repună în discuție temeinicia principiilor enunțate la punctele 46 și 47 din hotărârea atacată. Într-adevăr, această prevedere, care figurează în titlul II capitolul 3 secțiunea a doua din regulamentul menționat și care este consacrată activităților de cercetare judecătorească, se mărginește să prevadă în al treilea alineat că „[î]n cazul în care o instituție comunitară a refuzat accesul la un înscris care a fost depus în cadrul unei acțiuni privind legalitatea acestui refuz, aflată pe rolul Tribunalului, acest înscris nu se comunică celorlalte părți”. Or, o astfel de prevedere urmărește în primul rând prezervarea efectelor deciziei adoptate de instituție în sensul de a nu comunica un document atât timp cât Tribunalul nu s-a pronunțat asupra fondului cauzei, cu condiția ca omisiunea de a comunica să constituie tocmai obiectul litigiului dedus judecății acestuia din urmă. În schimb, această prevedere procedurală, chiar dacă ar permite Tribunalului să ia cunoștință, eventual, de un document la care s-a interzis accesul publicului, nu ar putea prezenta nicio relevanță pentru delimitarea întinderii controlului jurisdicțional care incumbă instanței comunitare în temeiul Tratatului CE.

40 Cu privire, în al patrulea rând, la argumentarea cu titlu subsidiar a recurentului, dedusă din așa-zisele particularități ale cazului în speță, astfel cum au fost enumerate la punctul 27 din prezenta hotărâre, trebuie constatat că acestea nu ar mai putea exercita nicio influență asupra întinderii controlului jurisdicțional care incumbă în acest caz Tribunalului.

41 În ceea ce privește, mai întâi, afirmația recurentului potrivit căreia documentele solicitate ar fi contribuit, în speță, la adoptarea unui act de natură legislativă, este suficient să se sublinieze că o astfel de afirmație, chiar dacă s-ar presupune că ar fi exactă, nu ar putea avea vreo influență asupra problemei dacă divulgarea documentelor respective este susceptibilă să aducă atingere intereselor protejate prin articolul 4 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 1049/2001 și nici, pe cale

de consecință, asupra aceleia dacă solicitarea privind accesul la aceste documente trebuie să fie refuzată. În acest sens, trebuie subliniat cu precădere că articolul 12 alineatul (2) din regulamentul menționat, deși prevede că documentele întocmite sau primite în cadrul procedurilor de adoptare a actelor cu forță juridică obligatorie pe teritoriul statelor membre sau pentru acestea ar trebui să devină direct accesibile, adaugă totuși că aceste dispoziții sunt aplicabile numai sub rezerva dispozițiilor articolelor 4 și 9 din același regulament.

42 În ceea ce privește, în al doilea rând, argumentul despre care recurentul afirmă că ar rezulta din împrejurarea că documentele solicitate și prima decizie de refuz ar aparține în întregime sferei de aplicare a Tratatului CE, și nu aceleia a politicii externe și de securitate comună, este suficient să se sublinieze că o astfel de împrejurare nu se verifică în cazul de speță. Astfel cum a subliniat Consiliul, Decizia 2002/848, prin care s-a dispus înscrierea recurentului pe lista litigioasă, este într-adevăr strâns legată de Poziția comună 2002/847/PESC a Consiliului din 28 octombrie 2002, care actualizează Poziția comună 2001/931/PESC privind aplicarea de măsuri specifice pentru combaterea terorismului și care abrogă Poziția comună 2002/462/PESC (JO L 295, p. 1).

43 Cu privire, în al treilea rând, la interesul specific pe care l-ar avea recurentul în a lua cunoștință de documentele a căror divulgare era solicitată, trebuie subliniat că, așa cum Tribunalul a precizat în mod corect la punctul 50 din hotărârea atacată, obiectul Regulamentului nr. 1049/2001 este acela de a conferi un drept de acces publicului în general la documentele instituțiilor, și nu acela de a edicta reguli destinate să protejeze interesul specific al unei anumite persoane de a avea acces la vreunul dintre acestea.

44 Aceasta rezultă cu precădere din articolul 2 alineatul (1), din articolul 6 alineatul (1) și din articolul 12 alineatul (1), precum și din titlul și din considerentele (4) și (11) ale acestui regulament. Prima dintre aceste prevederi garantează într-adevăr, fără nicio distincție, dreptul de acces al oricărui cetățean al Uniunii și al oricărei persoane fizice sau juridice având reședința sau sediul social într-un stat membru, cea de a doua specificând în această privință că solicitantul nu este obligat să își motiveze

cererea. Articolul 12 alineatul (1) prevede că, în măsura posibilului, instituțiile pun documentele la dispoziția „directă” a publicului, în formă electronică sau prin intermediul unui registru. Titlul Regulamentului nr. 1049/2001, precum și considerentele (4) și (11) ale acestuia subliniază de asemenea că acest regulament își propune să confere „publicului” accesul la documentele instituțiilor.

45 Analiza lucrărilor care au condus la adoptarea Regulamentului nr. 1049/2001 pune, de altfel, în evidență faptul că în cadrul acestora a fost examinată posibilitatea de a extinde obiectul acestui regulament, astfel încât să se țină seama de anumite interese specifice de care s-ar putea prevala o persoană în scopul de a obține accesul la un anumit document. Astfel, în special al treizeci și unulea amendament inclus în propunerea legislativă care figurează în raportul Comisiei Parlamentului European pentru libertăți civile, justiție și afaceri interne sugera introducerea unui nou articol 4 alineat (1a) în propunerea Comisiei, menționată la punctul 38 din prezenta hotărâre, potrivit căruia „[l]a examinarea interesului publicului în divulgarea documentului, instituția trebuie să țină cont și de interesul invocat de un petiționar, un reclamant sau orice alt beneficiar având un drept, un interes sau o obligație în materie”. În același sens, al șaptelea amendament propus în avizul exprimat de Comisia pentru petiții a Parlamentului European, inclus în același raport, viza inserarea unui nou alineat la articolul 1 din propunerea Comisiei, citată mai sus, care să precizeze că „[u]n petiționar, un reclamant sau orice altă persoană fizică sau juridică ale cărei drepturi, interese sau obligații fac obiectul unei cauze (o parte în proces) au, în egală măsură, dreptul de acces la un document care nu este accesibil publicului, dar care poate avea influență asupra soluționării cauzei, astfel cum este prevăzut în prezentul regulament și în dispozițiile adoptate de către instituții”. Or, în această privință, trebuie constatat că niciuna dintre propunerile astfel formulate nu a fost reținută printre prevederile Regulamentului nr. 1049/2001.

46 Pe de altă parte, din modul de redactare a articolului 4 alineatul (1) litera (a) din acest regulament rezultă că, referitor la excepțiile de la dreptul de acces vizate prin această dispoziție, refuzul instituției este obligatoriu dacă divulgarea unui document este de natură să aducă atingere intereselor ocrotite prin această dispoziție, fără a fi necesar, într-un astfel de caz și spre deosebire de ceea ce prevede mai ales alineatul (2) din același articol, să se procedeze la punerea în balanță a cerințelor legate de ocrotirea intereselor menționate cu cele care ar rezulta din alte interese.

- 47 Din considerentele expuse anterior rezultă că Tribunalul a reținut în mod corect, la punctul 52 din hotărârea atacată, că interesul particular al unui solicitant de a obține comunicarea unor documente nu poate fi luat în considerare de către instituția abilitată să se pronunțe dacă divulgarea acestor documente ar aduce atingere intereselor ocrotite de articolul 4 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 1049/2001 și să refuze, într-un astfel de caz, accesul solicitat.
- 48 Chiar presupunând că recurentul ar avea, astfel cum susține, dreptul de a fi informat în mod amănunțit asupra naturii și cauzei acuzației aduse împotriva sa prin faptul înscrierii sale pe lista litigioasă și că acest drept ar implica un acces la documentele deținute de Consiliu, este suficient să se sublinieze că, așa cum Tribunalul a reținut în mod corect la punctele 52-55 din hotărârea atacată, un astfel de drept nu poate fi exercitat în mod specific prin recurgerea la mecanismele de acces al publicului la documente introduse prin Regulamentul nr. 1049/2001.
- 49 Având în vedere ansamblul considerentelor ce precedă, cel dintâi aspect al primului motiv trebuie declarat nefondat.
- 50 Același raționament se aplică și celui de al doilea aspect al primului motiv, care se întemeiază pe o pretinsă încălcare a dreptului la apărare, pentru motivul că Tribunalul nu s-ar fi pronunțat asupra argumentului recurentului dedus din încălcarea dreptului de a fi informat în mod amănunțit asupra naturii și cauzei acuzației aduse împotriva sa. În acest sens, este într-adevăr suficient să se sublinieze, așa cum rezultă deja din cele arătate la punctul 48 din prezenta hotărâre, că acest argument a fost într-adevăr examinat și apoi înlăturat de Tribunal la punctele 52-55 din hotărârea atacată.
- 51 În cadrul celui de al treilea aspect al primului motiv, recurentul invocă o pretinsă încălcare a dreptului său efectiv de a se adresa unei instanțe în legătură cu atingerea pe care ar fi suferit-o dreptul său de a fi informat în mod amănunțit asupra naturii și cauzei acuzației aduse împotriva sa prin faptul înscrierii sale pe lista litigioasă.

52 În acest sens, trebuie însă subliniat că, astfel cum rezultă din punctul 48 din prezenta hotărâre, un astfel de drept la informare, chiar presupunând că ar exista, nu s-ar putea exercita în mod specific prin recurgerea la mecanismele de acces la documente prevăzute prin Regulamentul nr. 1049/2001. Prin urmare, eventuala nerespectare a unui asemenea drept nu ar putea rezulta dintr-o decizie de refuz de acces adoptată în temeiul regulamentului menționat și, prin urmare, nici nu ar putea constitui obiectul unui control jurisdicțional sub forma unei acțiuni în anularea unei astfel de decizii. În consecință, și al treilea aspect al primului motiv trebuie declarat nefondat.

53 Din ansamblul considerentelor ce precedă, rezultă că primul motiv invocat de recurent în susținerea recursului său este nefondat sub toate cele trei aspecte și, prin urmare, trebuie respins în întregime.

Cu privire la cel de al doilea motiv, dedus din încălcarea dreptului de acces la documente ca urmare a unei interpretări eronate a articolului 4 alineatul (1) litera (a) prima și a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001 și a unei greșite aplicări a alineatului (6) al aceluiași articol

— Argumentarea recurentului

54 În cadrul primului aspect al celui de al doilea motiv, recurentul susține că Tribunalul a aplicat în mod eronat excepția fondată pe protecția interesului public în ceea ce privește siguranța publică prevăzută la articolul 4 alineatul (1) litera (a) prima liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001, încălcând prin aceasta dreptul său de acces la documente.

- 55 Analiza efectuată de către Tribunal la punctele 77-81 din hotărârea atacată, potrivit căreia orice informație deținută de autoritățile publice cu privire la persoane suspectate de terorism trebuie, prin definiție, să fie păstrată secretă, nu ar respecta principiul conform căruia excepțiile sunt de strictă interpretare și ar lipsi total de efecte principiul transparenței.
- 56 În cadrul celui de al doilea aspect al celui de al doilea motiv, recurentul susține că Tribunalul a făcut de asemenea o greșită aplicare a excepției fondate pe protecția interesului public în ceea ce privește relațiile internaționale, prevăzută la articolul 4 alineatul (1) litera (a) a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001.
- 57 Mai întâi, nici interpretarea pe care Tribunalul a reținut-o, în această privință, la punctul 79 din hotărârea atacată nu ar respecta principiul potrivit căruia toate excepțiile sunt de strictă interpretare.
- 58 În al doilea rând, pornind de la premisa eronată potrivit căreia documentele în cauză proveneau de la state terțe, atunci când în realitate acestea emanau de la state membre, Tribunalul ar fi procedat, la punctele 80 și 81 din hotărârea atacată, la o greșită interpretare a noțiunii „relații internaționale”, aplicând această noțiune unor informații transmise Consiliului de către unele state membre, deși această noțiune nu se aplică decât relațiilor dintre Uniune și statele terțe.
- 59 În al treilea rând, constatarea Tribunalului potrivit căreia nedivulgarea documentelor solicitate s-ar justifica prin faptul că această cooperare dintre Uniune și statele terțe trebuie să rămână secretă ar fi eronată, din moment ce existența unei astfel de cooperări cu Republica Filipine era de notorietate.

60 În cadrul celui de al treilea aspect al celui de al doilea motiv, recurentul susține că Tribunalul ar fi comis o eroare de fapt reținând că era întemeiat refuzul Consiliului de a comunica identitatea unor state terțe care au transmis documente acestei instituții, deși atât cererea sa, cât și prima decizie de refuz vizau în mod evident identitatea unor state membre. În acest mod, Tribunalul nu ar fi respectat prevederile articolului 4 alineatul (6) din Regulamentul nr. 1049/2001, prin aceea că a omis să examineze și să sancționeze refuzul de acces parțial, astfel cum a fost opus recurentului.

— Aprecieria Curții

61 Astfel cum rezultă din articolul 1 din Regulamentul nr. 1049/2001, interpretat în special în lumina considerentului (4) din același regulament, acesta vizează conferirea celui mai mare efect posibil dreptului de acces public la documentele deținute de instituții.

62 Totodată, rezultă din acest regulament, îndeosebi din considerentul (11) și din articolul 4, care prevede un sistem de excepții în această privință, că dreptul de acces la documente este totuși condiționat de anumite limite fondate pe considerente de interes public sau privat.

63 În măsura în care acestea derogă de la principiul accesului cât mai larg posibil al publicului la documente, asemenea excepții, astfel cum a amintit în mod corect recurentul, trebuie interpretate și aplicate în mod strict (a se vedea în acest sens hotărârea Țările de Jos și van der Wal/Comisia, citată anterior, punctul 27).

64 În acest sens, trebuie totuși amintit că, astfel cum rezultă deja din punctul 34 din prezenta hotărâre, principiul strictei interpretări nu se opune faptului că, în privința excepțiilor referitoare la interesul public prevăzute la articolul 4 alineatul (1) litera

(a) din Regulamentul nr. 1049/2001, Consiliul dispune de o marjă largă de apreciere în a determina dacă divulgarea unui document ar aduce atingere intereselor protejate prin această dispoziție. Pentru motivele expuse de Curte în cadrul examinării primului motiv de recurs, controlul de legalitate exercitat de Tribunal în ceea ce privește o decizie de refuz de acces la un document emisă de Consiliu în temeiul uneia dintre excepțiile menționate este limitat la verificarea respectării regulilor de procedură și de motivare, a exactității prezentării faptelor, cât și a absenței oricărei erori vădite de apreciere, precum și a oricărui abuz de putere.

65 Din ansamblul acestor considerente preliminare se impune constatarea, în ceea ce privește primul aspect al celui de al doilea motiv, că, în opoziție cu susținerile recurentului și astfel cum Consiliul a arătat în mod corect, Tribunalul nu a comis nicio eroare de drept la punctele 77 și 78 din hotărârea atacată.

66 Într-adevăr, Tribunalul, considerând, la punctul 77 din hotărâre, că se poate admite fără dificultate că documentele deținute de autoritățile publice care vizează persoane sau entități suspectate de terorism și aparținând categoriei documentelor sensibile în sensul articolului 9 din Regulamentul nr. 1049/2001 nu trebuie divulgate publicului, întrucât aceasta ar putea avea un efect negativ asupra eficienței luptei operaționale împotriva terorismului, aducând astfel atingere protecției siguranței publice, a reținut în mod corect, la punctul 78 din hotărârea menționată, că, prin refuzul de a acorda accesul la documentele solicitate pentru motivul că divulgarea acestora ar aduce atingere interesului public în privința siguranței publice, Consiliul nu a comis o eroare vădită de apreciere.

67 În ceea ce privește al doilea aspect al celui de al doilea motiv, fondat pe o aplicare eronată a excepției relative la relațiile internaționale, prevăzută la articolul 4 alineatul (1) litera (a) a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001, trebuie însă remarcat de la bun început, fără a mai fi necesar să se examineze celelalte argumente invocate de către recurent în cadrul acestui aspect al motivului menționat, că, întemeindu-și raționamentul pe împrejurarea că aceste documente fuseseră

transmise Consiliului de către state terțe, deși din cuprinsul dosarului rezultă, după cum admite de altfel însuși Consiliul, că astfel de documente proveneau de la state membre, Tribunalul a pronunțat o hotărâre care conține o eroare de fapt.

- 68 Mai mult, este evident că o astfel de denaturare a avut drept consecință, în speță, vicierea într-o foarte mare măsură a raționamentului dezvoltat la punctele 79-81 din hotărârea atacată, la capătul căruia Tribunalul a considerat, la punctul 82 din hotărârea în discuție, că, prin aprecierea conform căreia divulgarea documentului a cărui comunicare se solicitase era susceptibilă să aducă atingere interesului public în materie de relații internaționale, Consiliul nu a comis o eroare vădită de apreciere.
- 69 Conform unei jurisprudențe constante, o astfel de denaturare a faptelor este susceptibilă să fie invocată în cadrul unui recurs și să conducă la anularea hotărârii afectate de un astfel de viciu.
- 70 În speță însă, trebuie subliniat că, așa cum rezultă din punctele 65 și 66 din prezenta hotărâre, Tribunalul a reținut în mod corect că prima decizie de refuz a fost fondată în mod valabil pe excepția referitoare la interesul public în ceea ce privește siguranța publică, prevăzută la articolul 4 alineatul (1) litera (a) prima liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001.
- 71 Trebuie constatat, așadar, că, și în ipoteza în care Tribunalul nu ar fi interpretat în mod eronat faptele în măsura arătată la punctul 67 din prezenta hotărâre și admitând că acesta ar fi ajuns la concluzia potrivit căreia Consiliul și-a fondat în mod greșit decizia pe excepția referitoare la interesul public în ceea ce privește relațiile internaționale, o astfel de concluzie nu ar fi putut conduce la anularea de către Tribunal a primei decizii de refuz, aceasta din urmă păstrându-și într-adevăr caracterul temeinic, prin prisma excepției relative la interesul public în ceea ce privește siguranța publică.

- 72 Ținând seama de considerentele ce precedă, trebuie constatat că eroarea de fapt conținută de hotărârea atacată nu a atras nicio consecință asupra dispozitivului hotărârii atacate, astfel încât nu este necesară anularea acesteia pentru acest motiv [a se vedea în acest sens hotărârea din 1 iunie 2006, P & O European Ferries (Vizcaya) și Diputación Foral de Vizcaya/Comisia, C-442/03 P și C-471/03 P, Rec., p. I-4845, punctele 133 și 134].
- 73 În cadrul celui de al treilea aspect al celui de al doilea motiv, recurentul invocă de asemenea eroarea de fapt comisă de Tribunal confundând state terțe cu state membre. Potrivit recurentului, ca urmare a acestei confuzii, Tribunalul ar fi omis să sancționeze refuzul de acces parțial exprimat în prima decizie de refuz în ceea ce privește identitatea statelor care au transmis documente Consiliului.
- 74 În acest sens, este suficient totuși să se precizeze că, în pofida susținerilor recurentului, această confuzie nu a avut nicio influență asupra raționamentului care a determinat Tribunalul să rețină, la punctul 99 din hotărârea atacată, că refuzul Consiliului de a divulga identitatea statelor autoare ale documentelor în chestiune era justificat.
- 75 După cum rezultă din punctele 95-97 din hotărâre, Tribunalul și-a întemeiat într-adevăr raționamentul în această privință pe împrejurarea că, așa cum rezultă din articolul 9 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1049/2001, prevedere invocată de Consiliu în cuprinsul primei decizii de refuz, documentele sensibile nu pot fi divulgate decât cu acordul autorității de origine, acord care în speță lipsea. Or, așa cum a subliniat avocatul general la punctele 58 și 59 din concluziile sale, articolul 9 alineatul (3) anterior menționat se aplică în mod identic, indiferent dacă autoritatea de origine a documentului este un stat membru sau un stat terț.
- 76 Rezultă din ansamblul considerentelor ce precedă că al doilea motiv invocat de recurent în susținerea recursului nu este fondat în niciunul dintre aspectele sale și, în consecință, trebuie respins în totalitate.

Cu privire la cel de al treilea motiv, dedus din încălcarea obligației de motivare

— Argumentele recurentului

77 Mai întâi, recurentul susține că, în ceea ce privește ambele excepții invocate de Consiliu pentru justificarea refuzului de acces la documentele în cauză, Tribunalul s-ar fi mulțumit, în mod eronat, așa cum ar reieși din punctele 62 și 65 din hotărârea atacată, cu motivarea prea succintă și stereotipă conținută în această privință de prima decizie de refuz, pe care ar fi completat-o în același timp cu o motivare care îi este proprie și care figurează la punctele 77, 80 și 81 din hotărârea menționată.

78 Cu privire apoi la refuzul de acces parțial, Tribunalul s-ar fi mulțumit, de asemenea, cu o motivare având forma unei dispoziții tip, cu încălcarea articolului 253 CE, astfel cum ar rezulta din punctul 63 din hotărârea atacată.

79 În sfârșit, în ceea ce privește refuzul de a divulga identitatea statelor care au comunicat informațiile în cauză, confuzia operată de Tribunal între state membre și state terțe ar fi avut drept consecință absența totală a controlului Tribunalului asupra motivării potrivit căreia divulgarea identității statelor în chestiune ar constitui o amenințare pentru interesul public în ceea ce privește siguranța publică sau relațiile internaționale, o astfel de absență a controlului constituind o încălcare atât a articolului 253 CE, cât și a articolului 230 CE.

— Aprecierea Curții

80 Astfel cum rezultă dintr-o jurisprudență constantă, motivarea impusă de articolul 253 CE trebuie să fie adaptată naturii actului în cauză și trebuie să menționeze în

mod clar și neechivoc raționamentul instituției autoare a actului, astfel încât să dea posibilitatea persoanelor interesate să ia cunoștință de temeiurile măsurii luate, iar instanței competente să exercite controlul. Cerința motivării trebuie apreciată în funcție de împrejurările cauzei, în special de conținutul actului, de natura motivelor invocate și de interesul de a primi explicații propriu destinatarului sau altor persoane vizate în mod direct și individual de acest act. Nu este obligatoriu ca motivarea să specifice toate elementele de fapt și de drept pertinente, în măsura în care problema dacă motivarea unui act respectă condițiile impuse de articolul 253 trebuie să fie apreciată nu numai prin prisma modului de redactare, ci și în funcție de contextul său, precum și de ansamblul de norme juridice care guvernează materia respectivă (a se vedea în acest sens hotărârea Interporc/Comisia, citată anterior, punctul 55 și jurisprudența citată).

- 81 În speță, Tribunalul a făcut o corectă aplicare a acestor principii și nu a comis nicio eroare de drept considerând că, deși succintă, în ceea ce privește atât refuzul de acces total, cât și refuzul de acces parțial la documentele a căror divulgare se solicitase, motivarea primei decizii de refuz nu este mai puțin adecvată în contextul cauzei și suficientă pentru a permite reclamantului aprecierea motivelor refuzului de acces, iar Tribunalului exercitarea controlului de legalitate care îi incumbă.
- 82 Într-adevăr, astfel cum Tribunalul a reținut în mod corect la punctele 62 și 63 din hotărârea atacată și astfel cum Consiliul a susținut în fața Curții, această concizie este justificată mai ales de necesitatea de a nu aduce atingere intereselor sensibile pe care le protejează excepțiile de la dreptul de acces instituite prin articolul 4 alineatul (1) litera (a) prima și a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001, prin divulgarea tocmai a informațiilor pe care aceste excepții urmăresc să le protejeze.
- 83 Obligația pentru instituții de a se abține să menționeze elementele care ar aduce astfel atingere, în mod indirect, intereselor a căror ocrotire face obiectul specific al acestor excepții este subliniată îndeosebi de articolul 9 alineatul (4) și de articolul 11 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1049/2001. Prima dintre aceste prevederi precizează într-adevăr că orice decizie a unei instituții de a refuza accesul la un

document sensibil se întemeiază pe motive care nu aduc atingere intereselor protejate în conformitate cu articolul 4 din Regulamentul nr. 1049/2001. Cât despre cea de a doua dispoziție menționată, aceasta prevede în special că, atunci când un document este repertoriat în registrul unei instituții, o astfel de referință trebuie să fie astfel concepută încât să nu aducă atingere protecției intereselor prevăzute la articolul 4.

84 Împrejurarea că, în cadrul examinării pe fond a litigiului, Tribunalul s-a prevalat de elemente care nu rezultau în mod explicit din motivarea primei decizii de refuz, printre care figurează cele cuprinse la punctele 77, 80 și 81 din hotărârea atacată, la care se referă recurentul, nu este de natură să afecteze analiza care precedă.

85 Cât despre motivarea invocată de Consiliu în cuprinsul primei decizii de refuz în ceea ce privește refuzul de a comunica identitatea statelor care i-au transmis documente, trebuie subliniată lipsa de incidență a confuziei operate de Tribunal între state terțe și state membre asupra raționamentului dezvoltat de această instanță la punctele 64 și 65 din hotărârea atacată în scopul de a verifica dacă motivarea în chestiune respectă exigențele articolului 253 CE, reținându-se în final că această din urmă prevedere nu a fost încălcată.

86 Într-adevăr, Tribunalul s-a referit în acest sens, la punctul 64 menționat, la împrejurarea că motivarea primei decizii de refuz scoate în evidență, pe de o parte, faptul că documentele avute în vedere au calitatea de documente sensibile, în sensul articolului 9 din Regulamentul nr. 1049/2001, și, pe de altă parte, că autoritățile aflate la originea acestor documente s-au opus divulgării informațiilor solicitate, în conformitate cu prevederile alineatului (3) din acest articol. Or, este cert că, în această privință, identitatea autorităților implicate, și în special problema dacă este vorba despre state membre sau state terțe, este irelevantă.

87 Din considerentele ce precedă rezultă că al treilea motiv invocat de către recurent în susținerea recursului nu este fondat și, prin urmare, trebuie respins.

Cu privire la cel de al patrulea motiv, dedus din încălcarea prezumției de nevinovăție și a dreptului la protecție jurisdicțională eficientă

— Argumentarea recurentului

- 88 În opinia recurentului, Tribunalul a restrâns în mod arbitrar întinderea acțiunii sale și a încălcat, prin aceasta, prezumția de nevinovăție.
- 89 Contrar celor sugerate de Tribunal la punctele 50-56 din hotărârea atacată, declarația apărătorului recurentului, făcută în cursul ședinței, potrivit căreia acesta din urmă nu solicitase accesul decât la documentele care îl vizau, nu ar permite nicidecum să se considere că această cerere de acces a recurentului nu urmărea obținerea divulgării acestor documente numai în scopul de a-și susține apărarea în cauza pendinte T-47/03.
- 90 Recurentul afirmă că această cerere viza numai obținerea, atât pentru public, cât și pentru el însuși, a accesului la documentele care justificau înscrierea sa pe lista litigioasă. Numai un astfel de acces ar permite repararea efectivă a încălcării prezumției de nevinovăție a cărei victimă ar fi ca urmare a acestei înscrieri și a publicării listei menționate, prin aceea că ar da posibilitatea unui răspuns și a unei dezbateri publice, atât în termeni generali, cât și în privința elementelor de probă despre care se pretinde că ar fi fost reținute împotriva sa.
- 91 În schimb, eventualul acces al recurentului la aceste documente în cadrul cauzei T-47/03, la care Tribunalul se referă la punctul 55 din hotărârea atacată, nu i-ar oferi protecția jurisdicțională eficientă prevăzută la articolul 13 din CEDO în favoarea oricărei persoane căreia i-au fost încălcate drepturile și libertățile garantate prin această convenție.

— Aprecieria Curții

- 92 Al patrulea motiv invocat de recurent în susținerea recursului constă, în esență, în afirmarea unei încălcări a prezumției de nevinovăție prin înscrierea sa pe lista litigioasă, ulterior făcută publică, și în susținerea că o astfel de încălcare este de natură a justifica accesul la documentele solicitate, în măsura în care divulgarea acestor documente și eventuala dezbatere publică pe marginea acestora ar constitui singurul mijloc eficient care ar permite repararea acestei încălcări.
- 93 Trebuie constatat în această privință că, deși prezentat ca urmărind o pretinsă denunțare a unei erori de apreciere a Tribunalului asupra întinderii acțiunii, un astfel de motiv are de fapt rolul de a contesta legalitatea primei decizii de refuz, pentru motivul că aceasta nu a făcut publice documentele în cauză și, de aceea, l-ar fi privat pe recurent de reparația efectivă la care putea tinde pentru motivul că prezumția de nevinovăție de care ar fi trebuit să beneficieze nu ar fi fost respectată.
- 94 Or, nefiind invocat în susținerea acțiunii în anulare cu care a fost sesizat Tribunalul împotriva deciziei citate, un astfel de argument constituie un motiv nou care extinde obiectul litigiului și care, de aceea, nu poate fi formulat pentru prima dată în faza de recurs.
- 95 Într-adevăr, faptul de a permite unei părți să ridice pentru prima dată în fața Curții un motiv pe care nu îl invocase în fața Tribunalului ar echivala cu a i se permite acesteia să sesizeze Curtea, a cărei competență în materie de recurs este limitată, cu un litigiu extins în raport cu acela asupra căruia s-a pronunțat Tribunalul. În cadrul unui recurs, competența Curții este limitată la aprecierea soluției de drept care a fost

dată argumentelor dezbătute în fața primei instanțe (a se vedea în acest sens hotărârea din 1 iunie 1994, Comisia/Brazzelli Lualdi și alții, C-136/92 P, Rec., p. I-1981, punctul 59, hotărârea din 30 martie 2000, VBA/VGB și alții, C-266/97 P, Rec., p. I-2135, punctul 79, hotărârea din 29 aprilie 2004, Henkel/OAPI, C-456/01 P și C-457/01 P, Rec., p. I-5089, punctul 50, precum și hotărârea din 21 septembrie 2006, JCB Service/Comisia, C-167/04 P, Rec., p. I-8935, punctul 114).

- 96 Prin urmare, al patrulea motiv invocat de recurent în susținerea recursului trebuie respins ca inadmisibil.

Cu privire la cel de al cincilea motiv, dedus din încălcarea dreptului de acces la documente ca urmare a unei interpretări eronate a articolului 4 alineatul (5) și a articolului 9 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1049/2001

— Argumentele recurentului

- 97 În cadrul primului aspect al celui de al cincilea motiv, recurentul susține că Tribunalul ar fi comis o eroare de drept considerând, la punctele 64 și 96 din hotărârea atacată, că articolul 4 alineatul (5) și articolul 9 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1049/2001 autorizează refuzul divulgării nu numai în privința conținutului documentelor care provin de la state membre în cazul dezacordului acestora din urmă, ci și în ceea ce privește identitatea acestora, cu toate că această din urmă informație nu poate fi calificată drept „document” în sensul dispozițiilor menționate. Prin aceasta, Tribunalul ar fi extins în mod nejustificat domeniul excepțiilor conținute de aceste prevederi.

- 98 Pe de altă parte, împiedicând astfel identificarea statului membru care deține documentele în discuție, modul în care Tribunalul a interpretat aceste prevederi ar

lipsi practic de efecte dreptul persoanei respective de a se adresa autorităților naționale pentru a încerca să obțină accesul la aceste documente potrivit dreptului național sau, în orice caz, ar aduce o atingere disproporționată acestui drept, prin aceea că ar impune persoanelor interesate să declanșeze proceduri în toate statele membre susceptibile să dețină documentele menționate.

- 99 În cadrul celui de al doilea aspect al celui de al cincilea motiv, recurentul susține că Tribunalul nu s-a pronunțat asupra argumentului său potrivit căruia Consiliul nu a indicat motivele pentru care divulgarea identității statelor membre în discuție ar fi afectat interesul public în ceea ce privește siguranța publică sau relațiile internaționale.

— Aprecierea Curții

- 100 În ceea ce privește primul aspect al celui de al cincilea motiv, trebuie precizat de la început că, astfel cum reiese din punctele 97 și 98 din hotărârea atacată, nu a fost contestat în fața Tribunalului, iar acesta a reținut ca atare, fără ca aceasta să fi făcut obiectul cererii de recurs, faptul că, pe de o parte, documentele avute în vedere în prima decizie de refuz au calitatea de documente sensibile în sensul prevederilor articolului 9 din Regulamentul nr. 1049/2001 și că, pe de altă parte, refuzul de a comunica identitatea statelor aflate la originea acestor documente a fost formulat în conformitate cu alineatul (3) din acest articol, pentru motivul că statele respective se opuseseră divulgării unei astfel de informații.

- 101 Or, datorită naturii speciale a documentelor sensibile, articolul 9 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1049/2001 precizează că astfel de documente se înscriu în registru sau se furnizează numai cu acordul autorității de origine. Astfel cum Tribunalul a reținut în mod corect la punctul 95 din hotărârea atacată, rezultă din aceste precizări

că autoritatea de origine a unui document sensibil dispune de puterea de a se opune divulgării nu numai a conținutului documentului în discuție, ci și a înseși existenței acestuia.

102 Autoritatea respectivă este astfel îndreptățită să impună păstrarea secretului în ceea ce privește existența însăși a unui document sensibil și, în această privință, după cum Consiliul susține în fața Curții, Tribunalul a dedus din aceasta în mod corect, la punctul 96 din hotărârea atacată, că respectiva autoritate dispune totodată de puterea de a se opune divulgării propriiei sale identități, în cazul în care existența documentului în discuție ar fi descoperită.

103 O astfel de concluzie, care se impune prin prisma modului de redactare a articolului 9 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1049/2001, se explică prin natura particulară a documentelor menționate la alineatul (1) al acestui articol, documente al căror conținut extrem de sensibil justifică, astfel cum rezultă din considerentul (9) al acestui regulament, aplicarea unui regim special în privința acestora. Această concluzie nu poate fi, prin urmare, considerată ca fiind disproporționată, pentru motivul că poate genera, pentru solicitantul căruia îi este opus un astfel de refuz de acces la un document sensibil, o dificultate sporită, dacă nu chiar o imposibilitate practică de a identifica statul aflat la originea documentului.

104 Întrucât analiza în drept și constatările de fapt efectuate de Tribunal la punctele 95-97 din hotărârea atacată sunt, de altfel, suficiente în sine pentru a susține concluzia la care a ajuns această instanță la punctul 99 din hotărâre, potrivit căreia Consiliul era îndreptățit să refuze divulgarea identității statelor în cauză, nu mai este necesară examinarea motivului dedus din greșita interpretare a articolului 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001, din moment ce oricum, printr-o astfel de examinare, nu s-ar putea ajunge la o repunere în discuție a acestei concluzii și nici, prin urmare, a dispozitivului hotărârii atacate.

105 Cât privește al doilea aspect al celui de al cincilea motiv, trebuie constatat că, în opoziție cu ceea ce susține recurentul, argumentul acestuia potrivit căruia Consiliul ar fi omis în mod eronat să indice motivele pentru care divulgarea identității statelor

în discuție ar fi fost susceptibilă să prejudicieze interesul public în ceea ce privește siguranța publică și relațiile internaționale a fost într-adevăr examinat de Tribunal.

106 În această privință, trebuie subliniat că, la punctele 64 și 65 din hotărârea atacată, Tribunalul a considerat că, referindu-se, în prima sa decizie de refuz, la articolul 9 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1049/2001, ceea ce lăsa în mod necesar să se înțeleagă că documentele în chestiune aveau calitatea de documente sensibile, și făcând trimitere la opoziția statelor avute în vedere cu privire la dezvăluirea identității acestora, Consiliul ar fi pus recurentul în situația de a înțelege motivele acestei decizii și ar fi permis Tribunalului să exercite controlul asupra acesteia.

107 În special la punctul 64, Tribunalul a subliniat în mod expres care erau cele două criterii de aplicare a articolului 9 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1049/2001, respectiv, pe de o parte, faptul că documentul în cauză are calitatea de document sensibil și, pe de altă parte, împrejurarea că autoritatea de origine s-a opus divulgării informației solicitate. Prin aceasta, Tribunalul a indicat în mod implicit, dar cert că o astfel de opoziție era, în opinia sa, suficientă pentru a justifica refuzul de acces la informația respectivă, exprimat de către Consiliu fără ca acesta din urmă să aibă obligația de a exprima o apreciere asupra motivelor acestei opoziții și nici, prin urmare, de a indica în ce mod divulgarea acestei identități ar aduce atingere intereselor ocrotite de articolul 4 alineatul (1) litera (a) din același regulament.

108 Întrucât al cincilea motiv invocat de recurent în susținerea recursului nu este fondat sub niciunul dintre aspecte, trebuie respins în totalitate.

109 Rezultă din ansamblul considerentelor ce precedă că motivele invocate în susținerea recursului trebuie declarate unul ca fiind inadmisibil, iar celelalte ca fiind nefondate și, în consecință, acest recurs trebuie respins.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- ¹¹⁰ Potrivit articolului 69 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 118 din același regulament, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât Consiliul a solicitat obligarea recurentului la plata cheltuielilor de judecată, iar acesta din urmă a căzut în pretenții, se impune obligarea acestuia la plata cheltuielilor de judecată.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară și hotărăște:

- 1) Respinge recursul.**
- 2) Îl obligă pe domnul Sison la plata cheltuielilor de judecată.**

Semnături